

Posudek vedoucího na bakalářskou práci Martiny Rybárikové „Systém otroctva v tradičnej Kórei“

Autorka se ve své práci zabývá fenoménem tzv. *nobi* (otroků) a jejich místem v tradiční korejské společnosti. Spor o povahu systému otroctví v tradiční Koreji (tedy o otázku, zda vůbec lze v korejském případě hovořit o otroctví) je zásadním výchozím bodem pro celé hodnocení korejských dějin a jedním z klíčových argumentů při interpretacích povahy korejské společnosti. Definování *nobi* jakožto otroků vnáší Koreu do společnosti klasických otrokářských společenství, zatímco argumentace pro ojedinělou povahu tohoto systému je v souladu s nacionalistickým viděním Koreje jakožto harmonické společnosti, jež by měla být předobrazem současného stavu.

Autorka se nejprve pokouší definovat obecný pojem otroctví na příkladu tří klasických (a nejlépe prostudovaných) systémů otroctví, starověkého Řecka, Říma a amerického Jihu. Tento exkurz (možná příliš rozsáhlý) nám umožňuje pochopit teoretické obtíže uchopení pojmu otroctví a metodologii ležící v pozadí sporu o korejský případ. Ten je rozebírán v instruktivní pasáži představující korejské odborníky i západní koreanisty argumentující jak pro definování *nobi* jakožto otroků, tak i proti tomuto pohledu. Druhým nutným předpokladem k pochopení postavení otroků v korejské společnosti je analýza jejich vztahu vůči jiným sociálním skupinám a komparace jejich práv a povinností v rámci tradiční společenské hierarchie, což autorka přehledně popisuje na příkladech jednotlivých historických období.

Další části práce jsou věnovány popisu definice otroků z hlediska vládnoucí vrstvy a její dominantní ideologie, konfucianismu, spolu s dalšími problémy spjatými s otroctvím, jako je udržování sociální hierarchie, problém dědičnosti statutu, možnost propouštění otroků atd.

Poslední oddíl pak sleduje pohled na prameny dokumentující život otroků z hlediska jejich základního paradoxu; ač je známo poměrně značné množství dokumentů vztahujících se k otrokům, žádný z nich nebyl napsán otrokem. Perspektiva gramotné vrstvy, tvůrců záznamů, se tak kryje s pohledem vlastníků otroků, konfuciánských literátů.

Práce postihuje stav současného bádání na dané téma a ukazuje limity i možné další směry v této oblasti. Jako vedoucí práce kladně hodnotím zejména schopnost autorky zorientovat se ve velmi širokém poli pramenů k dané problematice a postihnout základní linie, po kterých se lze problematikou korejského otroctví zabývat.

Podle mého názoru práce **splňuje požadavky kladené na diplomovou práci** a osobně ji považuji za zdařilou. Vzhledem uvedenému ji **doporučuji k obhajobě**.

Navrhované hodnocení: **velmi dobře**.

V Praze dne 12. 6. 2013

Vladimír Glomb, Ph.D.